హింస

యామిని

రెమ్మ చివర ఒదురు ఉందుకుంటూ నింగి లోకి తొంగి చూస్తూంది గులాబి. తుమ్మెద ఒకటి తియ్యని ధ్వనిచేస్తూ దాని గులాబి పూవు చుట్టూ మూగుతోర్చి [illegible] దాని మీద వాలింది. [illegible] రేకులు కొంచెం విచ్చుకున్నాయి. తుమ్మెద [illegible] క్రిందికి వచ్చి కొంతసేపు తిరిగింది. తుమ్మెద ఎగిరిపోయింది. రెమ్మ ఊగిసలాడుతూంటే గులాబి . ఊగిపోతున్నట్టుగా ఒక రేకు రాల్చింది.

గాలితో వూగుతూన్న గులాబి వైపు పార్వతి అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయింది. ఆమె కళ్ళు గతంలో జరిగినటువంటి దృశ్యాలు ఎన్నో చూశాయేమో! కాని ఆమెమనస్తత్వం గుర్తు లేదు. కారణం అది ఎప్పుడూ ఆమె మనస్సువరకూ పోలేదు. ఇప్పటివరకూ ఆమె ఎప్పుడూ ఒకటి స్వభావం ఉన్నటువంటి దానిగాని, ఈ విధమైన ఆవిధంగా మనసుతో అనుభూతి కలుగుతుందనిగాని ఆలోచించ [illegible] లేదు. [illegible]

కాలంవైపుకు ఇదివరకెప్పుడూ వెనుదిరిగి చూడడానికి ప్రయత్నించలేదు. రాబోయే రోజు గురించి వూహించడానికీ ప్రయత్నించ లేదు. అందుకనే ప్రకృతిలో జరిగే సంఘట నలు మానవ జీవితంలో ఎన్నిటినో పోలి ఉన్నా ఆమె మనస్సు గుర్తించలేదు.

కాని ఈరోజు ఆ దృశ్యం చూసిన వెంటనే పార్వతికి రాజశేఖరం డైరీలో వ్రాసుకున్న మాటలు గుర్తుకు వస్తున్నాయి.

"మానవుని జీవిత ప్రమాణం అత్యల్పం. ఎన్నో కలలుగని ఎన్నిటినో అందుకోవాలని. ఎంతో ఆశతో ప్రయత్నిస్తాడు. అందకపోతే ఆ దుఃఖం ఆనాటితో సరి. కాని అందినట్లని పించి, రోజా కంటికి కనిపించి, మురి పించి, దూరంగా జరిగి హింసించే ఆ సౌంద ర్యం వేయి నరకాల పెట్టు. వద్దు. ఆ అను భవం పగవాడికైనా వద్దు."

పదిహేను సంవత్సరాలనుంచి రాజశేఖరం మనస్సును దావానలంలా దహించి వేసిన ఆరని చిచ్చును ఈరోజు పార్వతి గుర్తించింది. మెడలో గొలుసులోని పెట్టుంకట్టి పెడితే ఎలుక తన కన్నంలోకి ఈడ్చుకుంది. అది ముందు కనబడక పార్వతి పెట్టెలన్నీ వెదు కుతూ రాజశేఖరం పాత పెట్టెలో పేర్చిన డైరీలు చూసింది. డైరీలలో తన పేరు చూసి కొంత చదివి, విస్మృతభాగంతావే ఆక్రమించిన కారణంగా చివరివరకూ చదవ కుండా ఉండలేకపోయింది. ఆమె మనస్సులో కూడా ఆ చిచ్చు రగిలింది. మొదటిసారిగా ఆమె వెనుదిరిగి చూసింది గతంలోకి. రాజ శేఖరం, ఛాయల్లోలేని ఆ పది రోజులు అతి అంతకంటే ఆమె మనస్సును దహించి వేస్తూంది. రాజశేఖరం వెన్నలాంటి మన స్సును ఆమె దారుణంగా హింసించిన సన్ని వేశాలన్నింటికి ప్రతిబింబాలు అతని డైరీలో స్పష్టంగా కనబడుతున్నాయి. ఆ డైరీలో ప్రతి పేజీ ఆమె వైపు అసహ్యంగా చూస్తు న్నది. అతనెక్కడో ఒక్క పేజీలో వ్రాసు కున్న మాటలు అన్ని పేజీల్లోనూ ప్రతి ధ్వనిస్తున్నాయి. "అందమైన శిల్పం మన హృదయ భావావేగానికి అనుగుణంగా ప్రతి బింబించకపోయినా దానికి అడ్డు చెప్పదు. కాని మనసులేని స్త్రీ అన్ని విధాలా ఆ శిల్పం కంటే అసహ్యమైనదైనా తిరస్కారం

చిత భూమిమీదే నరకాన్ని రుచి చూపిస్తుంది."

రాజశేఖరం అమృత హృదయాన్ని శూలాలతో పొడిచిన ఆ సంఘటనలన్నీ ఆమె కళ్ల ముందు సినిమా రీలులా తిరుగుతున్నాయి.

* * *

అన్నమాటా అతను దాన్నే చూస్తూ కూర్చుంటున్నాడు అని పెళ్లిలో పేరంటాళ్లు రాజశేఖరాన్ని, పార్వతిని చూసి అను కున్న మాటలు అంత అబద్ధమేమీ కాదు.

ఆరోజు రాత్రి కాళ్లకు పసుపు, పారాణీ మిస మిసలాడే తెల్లని చీర, రెప రెపలాడే కాటుక కళ్లు, బొడ్డుమల్లె పూలు కుట్టిన బారెడు జడ, తీర్చిన కుంకుమబొట్టు...... రాజశేఖరం వూహాచిత్రంకంటె అందంగా అలంకరించి పార్వతిని గదిలోకి తోసి గొళ్లెం పెడుతూ ఆకు పచ్చ జెండా చూపి వేరు పార్వతీ రాజశేఖరాల సంయుక్త స్వేచ్ఛా జీవిత శకటానికి.

"ఈ క్షణంకోసం ఎన్నాళ్లనుంచి కలలు కంటున్నాను పార్వతీ! నా అంత అదృష్ట వంతుడు ఈ ప్రపంచంలో ఎవరైనా ఉన్నారా?"

మల్లెపూలవాసన మత్తెక్కిస్తూంటే పార్వతి గులాబిరంగు బుగ్గలకు తన పెదవులాన్చి పార్వతితో మొదటిసారిగా రాజశేఖరం మాటాడిన మాటలు. పొంగుతూన్న ఉద్రేకాన్ని ఆపుకోలేక ఎన్నో మాటలు మాటాడేడు రాజశేఖరం. కాని ఆమె వాలిన కనురెప్పలను పైకెత్తలేకపోయేడు. ఆప్యాయంగా చేయించి తెచ్చిన నీలి రంగు ఉంగరం చిగురుటాకు కంటె మృదువైన పార్వతి వ్రేలికి తొడిగి మృదువుగా చుంబించబోగా, పార్వతి విసురుగా చేయి తీసివేసింది. అడుగడుగునా చిన్నబోతూ సిగ్గేమో అనుకున్న రాజశేఖరానికి నిరాశే ఎదురయింది. ద్రాక్షపండు ఆమె పెదవుల కందించబోతే పార్వతి తల ప్రక్కకు తిప్పింది. సిగ్గనుకొని కొంచెం బలవంతం చేయబోతే ఆ ద్రాక్షపండు ఆమె బిగించిన పెదవులవద్దే చితికిపోయింది.

"ఛీ!" అని పార్వతి తొలగిపోయింది. మరో పది నిముషాలకు పార్వతి జోగడం మొదలు పెట్టింది.

"పడుకో పార్వతీ!"

రాజశేఖరం మాట వినబడగానే అంగుళం కూడా శరీరం కనబడకుండా ముసుగుతన్ని గోడవైపు తిరిగి పడుకుంది పార్వతి.

ఆమె మనస్సు అర్థంకాక ఏదో సమాధానాలు చెప్పుకొని కళ్లల్లో జ్యోతులు పెట్టుకుని తెల్లవార్చేడు రాజశేఖరం. రెండుమూడు సార్లు తట్టి లేపగా లేచి అలాగే కళ్లు నలుపుకుంటూ తలుపు తీసుకొని వెళ్లిపోయిన పార్వతిని చూసి అప్రతిభుడయ్యాడు రాజశేఖరం.

తీరని ఆశల ఆరు రాత్రులు అయ్యాక రాజశేఖరం "నాతో వచ్చేస్తావా?" అంటే

"నాలుగు నెలలు మావాళ్ల ఇంటిదగ్గర ఉండి వస్తా" నంది పార్వతి.

పార్వతి ఎడబాటులో జాగ్రదావస్థలోనున్న ప్రతిక్షణమూ రాజశేఖరం మనసులో పార్వతే మెదులుతూండేది.

ఆమె పుట్టింటి దగ్గరున్న నాలుగు నెలల్లో ఆరు ఉత్తరాలు రాసేడు రాజశేఖరం. ఉత్తరం వ్రాయడానికి ఒక్కొక్క గంట పట్టేది. మంచి అందమైన కాగితం తీసికొని చక్కని అక్షరాలతో జాగ్రత్తగా పెంటుతో బాటు ప్రేమనంతా ఒలకపోసి వ్రాసేవాడు. ముందు విరహంతోనూ, తరువాత ఉత్తరం వ్రాయమని బతిమాలుతూనూ, తరువాత ఇంకా ఇంకా ఏవేవో అన్నీ వారానికి ఒక్కొక్కసారి పోస్టులోవేసి ఆతృతతో ఎదురుచూసేవాడు. రెండు నెలల తరువాత మామూలు ప్రణామాలన్నీ చేసి, తరువాత "ఏమిటి ఉత్తరాలనిండా ఆ పిచ్చి గోల?" అని వ్రాసి తరువాత "తప్పులుంటే క్షమించవలెను" అని వ్రాసింది పార్వతి. ఆ ఉత్తరం అందుకొని స్వాభిమానధనుడైన రాజశేఖరం అభిమానపడి తరువాత రెండు నెలల్లోనూ రెండుత్తరాలే వ్రాసేడు. ఒక్కదానికీ జవాబు రాలేదు. నాలుగు నెలల తరువాత పార్వతిని తీసుకు పోదామని వచ్చేడు.

అంత మరీ అత్యాశగా ఊహించకపోయినా కనీసం కంటికి చిరునవ్వుతోనైనా కనబడుతుందని ఆశించిన రాజశేఖరానికి నిరాశే అయింది. రాత్రి పదకొండు గంటలకు "వెళ్లవే! లోపలికి, బాగుండదు!" అని తల్లి బుజ్జగిస్తూంటే గుణుస్తూ లోపలకు వచ్చిన పార్వతిని చూడగా రాజశేఖరం మనస్సులో మంట వణుకొని పలకరించలేయాడు.

"నాలుగు నెల్లంటే సరిగ్గా నాలుగు నెలల తరువాతే వచ్చేయాలేమిటి?" కోపంగా చూసింది పార్వతి అతని కళ్లలోకి.

ఇష్టం లేకపోతే అప్పుడే రానని చెప్పినా అంత బాధ పడేవాడు కాదేమోగాని వచ్చిన వాణ్ణి సరైన మర్యాదైనా చేయకుండా "అప్పుడే వచ్చేయా లేమిటి" అని అడగ్గానే రాజశేఖరం చాలా బాధ పడ్డాడు. ఎందుకో ఆ యింట్లో అందరూ అంటే ఒక రకమైన అసహ్యభావం ఏర్పడిం దతనికి.

"ఇంకా చిన్న వయస్సు ఇద్దరికీ కూడా! ఇంకో నాలుగైదు నెలలు పోయిన తరువాత పెట్టుకోకూడదుటోయ్ కాపురం!" మామగారు మర్నాడు పొద్దున్న మాటల ధోరణిలో అన్నారు రాజశేఖరంతో

అతను మాటాడలేదు.

"ఎందుకంటే నువ్వు కాలేజీకి వెడతావా! పిల్ల ఒకర్తీ ఇంట్లో ఉంటుంది. కొత్త వూరు. ఇంకా కొన్నాళ్లుపోతే.... అర్థోక్తిలో ఆగిపోయారు ఆయన.

"మీ యిష్టం." అనేసి రాజశేఖరం తన గదిలోకి వెళ్లిపోయాడు.

అల్లుడికి కోపం వచ్చిందనుకున్నారు అత్తగారూ మామగారూ. అందుకనే చివరకు ఇష్టం లేకపోయినా రాజశేఖరంతో ప్రయాణం కావలసి వచ్చింది పార్వతికి.

బస్సులో ముందు ఎక్కి ఆడవాళ్లసీట్లలో కూర్చుంది పార్వతి.

"ముందుకు పదు పార్వతీ! ఇద్దరం ఒక సీటులో కూర్చుందాం!" అన్నాడు రాజశేఖరం

"ఇంతమందిలో నేను కూర్చోలేనుబాబూ మీ ప్రక్కను!"

పార్వతి అంటూంటే నలుగురూ తన వైపే చూస్తున్న రాజశేఖరం తల కొట్టినట్లయింది. కట్టుకున్న పెళ్లాం, ప్రక్కను కూర్చోడానికి సిగ్గుపడడమా! ఛీఛీ! వెళ్లి మాట్లాడకుండా ముందుకుపోయి తన సీటులో కూర్చున్నాడు.

పెళ్లయిన తర్వాత మొదటి ఆరురాత్రుళ్లే

కాబట్టి కాపురానికి వెళ్ళిన ఆరు నెలల్లో కూడా అంతకంటె సన్నిహితంగా వెళ్ళలేకపోయేడు రాజశేఖరం పార్వతికి.

పార్వతి చేతులకు, ఉత్సాహంతో పరుగులు పెట్టిన రాజశేఖరం మనస్సు పూర్తిగా గాయపడింది. కాని యువ్వనోద్రేకంతో ఉరకలెత్తుతున్న అతని శరీరం అతని అధీనం కాలేదు. అతనికి తెలియకనే అతని చేతులు పార్వతి శరీరాన్ని తడిమేవి. ఆమె చేయి విసిరి కొట్టడంతో ఆత్మాభిమానం దెబ్బతిని, ఆమె మీదా, తనమీదా, యావత్ప్రపంచం మీదా అసహ్యించుకొని కోరికల సెగలతో కుమిలి కుమిలి ప్రక్కకు తిరిగి పడుకొనేవాడు.

ఒకరోజు రాజశేఖరం కళ్ళు అతని మనస్సును జయించేయి. అసమాన సౌందర్యవతి యైన పార్వతి గులాబిరంగు శరీరపు వంపు సొంపులన్నిటినీ అతని చూపులు తలుపు సందులోంచి దాహంతో వెదుకుతున్నాయి. ఆమె ఒక్క క్షణం కమురుగొంది. తిరిగి వస్త్రం తనతో ఎదురుచూసేలోపలే భర్తను తలుపు తెరుచుకొంది. రాజశేఖరం దొరికిపోయాడు. "ఛీ సిగ్గులేకపోతే సరి! ఏమిటీ పాడు పన్ను!" రాజశేఖరం తట్టుకోలేని దెబ్బ తగిలింది. పార్వతి అసమాన సౌందర్యమే అన్ని అవమానాలనూ భరించేలా చేసింది.

"నీకు దొరికిపోయావనికాదు పార్వతి బాధపడేది! కట్టుకొన్న పెళ్ళాన్ని కూడా ఇలాగే చూడాల్సి వస్తోందని."

మొదటిసారిగా అతనికి తెలీకుండా అతని నోట్లోంచి ఒక బాణం వచ్చేసింది. పార్వతి అక్క కమల నాలుగు రోజులు పార్వతి దగ్గర ఉండిపోదామని వచ్చింది. రాజశేఖరం మామూలుగా తలకట్టింది కాలేజీకి వెళ్ళిపోయాడు.

తిరిగి రాజశేఖరం వచ్చినట్లు పార్వతి కమలం కూడా గమనించలేదు. రాజశేఖరం తన గదిలో కూర్చున్నాడు.

"ఏం తప్పుంటేనో?" అంది కమల పార్వతి అక్క.

"ఛీ ఏమిటా మాటలు? అదేమీ లేదు" అంది పార్వతి.

"మరెందుకు కట్టు, వాంతి చేసుకున్నావ్! అమ్మమ్మా· ఏమయిందులే?"

"నాకు తెలీదేమిటే? అదేమీ లేదు."

"ఏమిటే నీకు తెలిసింది?"

"నాకు తెలుసు. ఇప్పటిదాకా ఆయన్ను మీద చెయ్యి వేయనివ్వలేదు."

ఒక్క క్షణం దాకా కమల మాట్లాడలేదు.

"ఛీ! మనిషివేనా నువ్వు! చెప్పేందుకైనా సిగ్గు లేదూ!......" ఇంక రాజశేఖరం వినలేకపోయాడు. ఎలా వచ్చేడో అలాగే బయటకు వెళ్ళిపోయేడు. ఆతర్వాత రాత్రి రాజశేఖరం చేతిని పార్వతి చేయి విసిరికొట్టలేదు. శారీరకంగా రాజశేఖరం కోరిక తీరినా అందులో అతనికి ఆనందం లభించలేదు. ఏదో లోటు. అతనికే తెలియదు.

తరువాత ఆరు సంవత్సరాల్లోనూ పార్వతికి మూడుసార్లు గర్భస్రావం జరిగింది. మూడోసారి పరామర్శించవచ్చిన మేనత్తతో పార్వతి అన్న మాటలు రాజశేఖరం చెవిని పడ్డాయి.

"మగాళ్ళకేం మహా రాజులు! అవతలి వాళ్ళ సుఖం, దుఃఖం చూడకుండా కోరికలు తీర్చుకుంటారు. పిల్లికి చెలగాటం ఎలక్కి ప్రాణ సంకటమూనూ"

"అయితే పార్వతి దాంపత్య జీవితాన్ని ఇంతకుమించి అర్థం చేసుకోలేకపోయిందా? తన్ను గురించి ఇంత నీచంగా ఆలోచించిందా? అందుకేనా పరాయి వాళ్ళ ముందు తన్ను గురించి ఇంత నీచంగా మాట్లాడుతుందా? ఛీ! పార్వతి మనిషి కాదు" రాజశేఖరం మనస్సు పూర్తిగా విరిగిపోయింది. తనకు తానై పార్వతి శరీరాన్ని తాకకూడదని ప్రతిజ్ఞ చేసుకొన్నాడు. ఆ తరువాత రాజశేఖరం ఎన్ని నిద్రలేని రాత్రులు గడిపేడో పార్వతికి తెలీదు.

రాజశేఖరం కూడా ఇంటికి ఏ స్నేహితులనైనా, తోటి లెక్చరర్నైనా తీసుకొని వస్తే ఏదైనా టిఫిన్ చేయడానికి కూడా కస్సు బుస్సుమంటూండేది పార్వతి.

అతడు ఏ మనిషినైనా అర్థం చేసుకొని దాని మంచి చెడు చెప్పొద్దంటాడు. మనిషిని చూస్తేనే మంచి వాడో చెడ్డవాడో తెలిసిపోతుందంటుంది పార్వతి. మనకు లేనప్పుడు లేనట్టుగానే ఉండడంలో తప్పు లేదంటూడతను. దరిద్రులమైనంతమాత్రాన దరిద్రులమని చెప్పుకుంటామా అంటుందామె.

టిఫిన్ చెయ్యమని చెప్పాలా? ఎప్పుడు చేయాలో మానాలో ఆడదానికి తెలిపోతే ఎలాగనుకుంటాడు రాజశేఖరం.

ఏదైనా కావలిస్తే చేయమని చెప్పాలి. మనసులోని మనసులో ఉండగానే తెలిసిపోతాయా అంటుంది పార్వతి.

కుంపటి అంటించినది మొదలు కూరలో వేసే కారం వరకూ, భోజనం చేయవలసిన టైము దగ్గర్నుంచి రాత్రి నిద్రపోవలసిన టైము వరకూ అన్నీ అభిప్రాయభేదాలే.

నిత్య జీవితంలో రోజూ గడిపే ఇరవై నాలుగు గంటల్లోనూ తన ప్రక్కను పార్వతిని ఎన్నో భంగిమలలో వూహించుకుని కలలు కన్నాడు రాజశేఖరం. ఒకదాని వెనుక ఒకటి రోజు రోజుకూ కల్లలుగా నిరూపింపబడుతున్నాయి.

పార్వతితో మార్పుకోసం ఎదురు చూచి చూచి విసిగి వేసారిపోయిన రాజశేఖరం ఇంచు మించుగా వైరాగ్య జీవితానికి అలవాటు పడిపోయాడు. అతని ఉద్దేశ్యంలో ఒక మనిషి సుఖ సంతోషాలను దోచుకునే అధికారం మరో మనిషికి లేదు. పార్వతి వలన తనకే జీవితంలో ఏలాగూ సుఖం లేదు. తాను కూడా అలాగే ఎందుకు ప్రవర్తించాలి? పోనీ! ఆమెనైనా సుఖపడనీ! అందుకనే తన మనస్తత్వానికెంత విరుద్ధమైనా ఆమె కిష్టమైనట్లే వ్యవహరించడం మొదలు పెట్టేడు రాజశేఖరం. మూడు నెలల కోసారి యాభై రూపాయలు చీరలకని ఆమె కిచ్చేవాడు. ఏమి చేసేవని అడిగేవాడుకాదు. ఇది వద్దు అది వద్దు అని ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. వారాని కోసారి షాపుతో ఏవో తిను బండారాలు కొనుక్కొస్తూనే ఉండేవాడు. ఆమె పెట్టుకున్నా పెట్టుకోకపోయినా రోజూ రెండణాల పువ్వులు తీసుకొస్తూండేవాడు. జలుబు వచ్చినప్పుడు

వి పార్క్కైనా వెడదామా అని అడిగేవాడు. ఏ పదిహేను రోజులకో సినిమాకు వెడదామా అని అడుగుతూండేవాడు. వచ్చినప్పుడు తీసు కెళ్ళేవాడు. లేకపోతే ఏమీ తోచకపోతే అప్పుడప్పుడు తానే వెళ్ళేవాడు. దానిమీద ఏమైనా పార్వతిదెప్పినా కొత్తలో వాదించేవాడుగాని తరువాత వర్షంలో తడుస్తున్న దున్నలా మాట్లాడేవాడుకాదు. వాలు జైడుపోస్ట్ నగలు నగలంటూంటవి బ్యాంకులో డబ్బు తీసుకొచ్చి ఆమెను తీసుకొని వెళ్ళి రాళ్ళ నెక్లెస్ కొన్నాడు.

"పార్వతికోసం నేనేమి చేస్తున్నా అది ఆమెయందు గల అనురాగంతోకాదు. పార్వతిని ఒకరోజు ఆరాధించినా ఈరోజు నిజం చెప్పాలంటే ఎంతో ద్వేషిస్తున్నాను. ఆమె ఎంత అందమయినది అయినా నా కంటికి అందంగా కనిపించడం మానివేసింది. నే నామెకోసం ఏమి చేసినా అది నా కర్తవ్యం దృష్టితోనే!!" అని రాజశేఖరం తన డైరీలో వ్రాసుకున్నాడు ఆ నెక్లెస్ కొన్న రోజున.

కాని ఆనాటికీ ఈనాటికీ రాజశేఖరం భరించలేనిది ఆమె తన వాళ్ళమాట ఎత్తినప్పుడే. "నేను మీ వాళ్ళను గురించి మాట్లాడలేదు. నీకు మా వాళ్ళను గురించి మాట్లాడే అధికారంలేదు. వాళ్ళను వల్లెతు మాటన్నా నీకీ యింట్లో చోటుండదు. ఇది యిష్టం." ఈ మాటలతో పార్వతి అటు వైపు దాడి చెయ్యడం మానివేసింది.

ప్రపంచంలో స్థిరమైన, బలమైన నిజ రూపాలే ఎక్కువ కాలం ఉంటాయి. వటువులు, కల్పిత రూపాలు, వాటితో జీవించలేవు. ఇన్ని విస్మయాల్లోనూ కాలగమనంతో సత్యం అసత్యాన్ని జయించి తీరుతుంది. తలిదండ్రులు విడమిన ఆస్తుల పంపకం జరిగేటప్పటికి ఎంత పద్దనుకున్నా తనతోడ బుట్టిన వారిలోని కరడు గట్టిన స్వార్థం చూడకుండా ఉండలేకపోయింది పార్వతి. ఆమెకు తెలీకుండానే ఆమె మనస్సు మనుష్యులను మనుష్యులతో పోల్చడం మొదలు పెట్టింది. అన్ని కోణాలలోనూ చివరివరకు నిల్చింది ఆమె మనస్సులో రాజశేఖరమే. ఆ సమయంలో అతని డైరీలు చిత్రిం చే అతని అనుభవాలు ఆమె మనస్సును దిగ్భ్రమించే వేళాయింది. ఆమెమీద ఆమెకే విపరీతమైన జుగుప్స కలిగింది. ఈ మాలిన్యాన్ని అతని సేవలో కడుగుకోలేకపోతే ఆమెకు తృప్తిలేదు.

పార్వతికి ఇన్నేళ్ళు గడిపిన తన జీవితం కంటె కొద్ది రోజులు జీవించిన ఆ గులాబి పూవు జీవితం ధన్యమనిపించింది. చీకటిపడుతూంటే అక్కడనుంచి లేచింది పార్వతి.

* * *

కాలేజీ పనిమీద హైదరాబాదు వెళ్ళేడు రాజశేఖరం పది రోజుల క్రితం. ఆరోజు రాజశేఖరం రావలసిన రోజు. రాత్రి పదిగంటల దాకా చూసి నిద్రపోయింది పార్వతి.

పార్వతికి మెలుకువ వచ్చేటప్పటికి దూరంగా కోడి కూత వినబడుతూంది. ఆమె ఉలిక్కిపడి లేచింది. ఆమెకు అస్పష్టంగా గుర్తుకు వస్తూంది రాత్రి రాజశేఖరం తలుపు కొట్టినట్టూ, తాను తలుపు తీసినట్టూ. మామూలు అలవాటు ప్రకారం నిద్ర కళ్ళతో వచ్చి పడుక్కొని మొద్దు నిద్రపోయింది. అయినా అనుమానం తీరక అతడు పడుక్కొనే గదిలోకి వెళ్ళి చూసింది. ప్రయాణ బడలికవల్ల రాజశేఖరం గాఢంగా నిద్ర పోతున్నాడు. పార్వతి దగ్గరగా వెళ్ళి చూసింది. అతనంటే ఆమెకు విపరీతమైన ప్రేమ కలిగింది. సంవత్సరాల తరబడి పేరుకున్న విరాళ అతని వాడిన ముఖంలో ప్రతిబింబిస్తూంది. అతని నీరసించిన ముఖంలో నవ మన్మధుని అందాలన్నీ కనబడుతున్నాయి ఆమెకళ్ళకు. ఎడారిలాంటి ఆమె మనస్సులో ఈరోజు ప్రేమ వాహిని పరవళ్ళు తొక్కుతూ వెళ్ళి గెడుతూంది. ఆమె పరిసరాలు మరిచి పోయింది. "నా స్వామి ఎంత అందమైనవాడు. ఎంత మంచివాడు. ఎంత అమాయకుడు. పాపిష్టిదాన్ని అయ్యన్ని ఎంత కష్ట పెట్టేను." విచిత్రంగా అతని కష్టాలకు ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండిపోయాయి. "క్షమించండి! ఇంక ఒక్క క్షణం మిమ్మల్ని వదలి ఉండను. ఉండలేను. మీ సేవలో నే ప్రపంచాన్నే మరచిపోగలను." ఉప్పొంగి పొంగుతూన్న ప్రేమ తరంగాలు బాష్పరూపంలో ఆమె చెక్కిళ్ళమీదినుంచి జారిపోతున్నాయి. అతని కాళ్ళ దగ్గరకువచ్చి వంగి మనఃపూర్వక భక్తితో ఆమె కనురెప్పలు అతని పాదాల తాకాయి. అతను కొంచెం కదిలేడు. పార్వ

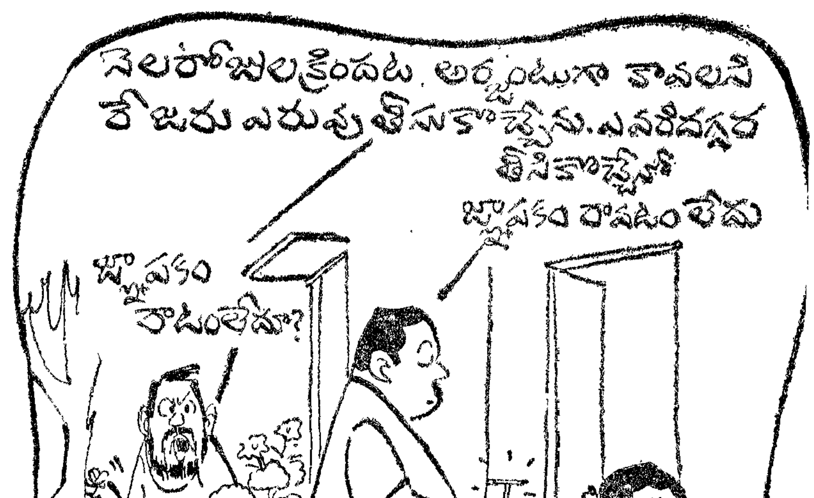

ఒకరి శిరోజ సౌందర్యంచూచి మరొకరు ఇక ఎంతమాత్రం అసూయపడవలసిన అవసరం లేదు. రీటా వాడి మీ కురుల సౌభాగ్యాన్ని వృద్ధి చేసుకోండి.

రీటో కంపెనీ, మద్రాసు 1

R-22.76

నెలకు రు. 350/- సంపాదించండి

సింగారాలు, రేడియోలు, కుట్టు మిషీనులు, తాళములు, ఎలెక్ట్రిక్ సామానులు వగైరాలకు ఆర్డరు సేకరించుటకు నెలకు జీతం రు. 250/- మరియు టి. ఏ. లేక కమిషన్ పద్ధతిపైన ట్రావెలింగ్ ఏజెంట్లు కావలెను. పట్టణము లేక గ్రామప్రాంతములో పనిచేయువారికి సెం. ఉచితముగా ఇవ్వబడును. రూ. 10-85 పంపిన స్పెషనరీవగైరా నమూనాలు పంపబడును.

Arvind Agencies (WAPM·10),
P. B. 1408. Delhi.

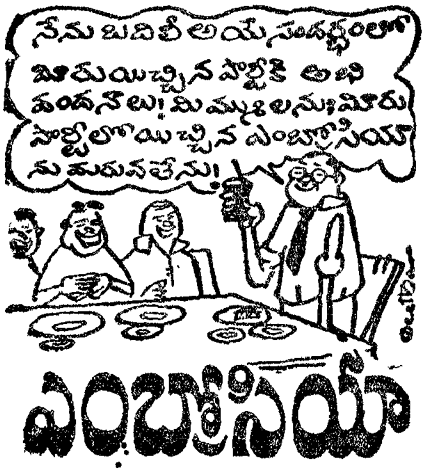

హింస

వెనక్కు తప్పుకుంది. ఆమెకు బాహ్యస్మృతి కలిగింది. ఇంకొంచెం సేపుపోతే అతను లేచి పోతాడు. మాట్లాడకుండా మూగ దేవుడులా లేచి ఎముకలు కొరికే చలిలో కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని తెల్లవారకుండానే స్నానం చేసేస్తాడు. వెంటనే వెళ్లిపోయి తన గదిలో కూర్చుని కడుపులో ఎలుకలు పరుగెడుతూన్నా నోరు మెదపకుండా ఏదో చదువుకుంటూ కూర్చుంటాడు. "అన్నంపెట్టేను" అని తానంటే నిశ్శబ్దంగా వచ్చి ఏమీ విమర్శించకుండా ఇష్టమైనది తిని, లేనిది వదిలేసి వెళ్లిపోతాడు.

పార్వతి త్వరగావెళ్లి కాగులో నీళ్లు పోసి క్రింద మంట పెట్టింది. తెల్లవారితే ఆదివారమని గుర్తుకు వచ్చింది. వెంటనే కుంపటి అంటించింది టిఫిన్ చేయడానికి. మధ్యలో రెండు మూడు సార్లు అతను లేచాడేమో అని చూడడానికి వెళ్లింది. గోధుమపిండి పిసికి పెట్టింది. మళ్లీ వచ్చి చూస్తే అతను మంచంమీద లేడు. అతను తిరిగి వచ్చేటప్పటికి పెట్టెలోంచి ఇస్త్రీ తువ్వాలు తీసి, టూత్ బ్రష్‌మీద పేస్ట్ వేసి అతని కిచ్చింది. అతను తెల్లబోతూ అవి తీసుకున్నాడు. పళ్లు తోముకొని వచ్చేసరికి వేడి నీళ్లు తోడి పెట్టింది. రాజశేఖరం మామూలుగా బావి దగ్గరకు పోతూంటే "వేడి నీళ్లు తోడేను. ఇటురండి!" అని పిలిచింది. అతను ఏదో అడుగుదామనుకున్నాడుకాని మాటాడలేక పోయాడు. అతను సబ్బుతో తోముకుంటూంటే వీపుతోముదామని దగ్గరకు వెళ్లిందికాని కొంచెం సిగ్గనిపించింది. ఎప్పుడూ అలవాటులేని పని చేయడానికి మళ్లీ ఆమెమీద ఆమెకే చికాకు పుట్టింది. వెంటనే కొంగు బిగించి మాటాడకుండా అతని చేతిలో సబ్బు తీసుకొంది. అతను ఆశ్చర్యంతో నిరుత్తరుడై గుడ్లప్పగించి అలాగే చూస్తున్నాడు. అతన్నిచూస్తూంటే ఎంతో జాలి కలుగుతూంది పార్వతికి. అతని చూపు చూసి నవ్వు వస్తూంటే మునిపళ్లతో పెదవులను నొక్కిపట్టింది.

"ఏమి టిదంతా?" చివరకు ఉండబట్టలేకపోయాడు.

"ఏదంతా?" ఆమె తలెత్తకుండానే అడిగింది.

బలవంతంగా అతని చేతిలోని తువ్వాలు లాక్కొని తల, వీపు, వళ్లు తుడిచి తువ్వాలతని కిచ్చి తాను బయటకు వచ్చింది.

పూర్తిగా తెల్లవారింది. అతను మామూలుగా అతని గదిలో కూర్చున్నాడు. కాని మామూలుగా చదువుకోటంలేదు. అతని మూగ తపస్సు కీ రోజు భంగం కలిగినట్లుంది. కిటికీలోంచి దూరంగా చూస్తున్నాడు. ఒక ప్లేట్లో చపాతీలు, ఒక ప్లేట్లో కూర తీసుకొచ్చి టేబుల్‌మీద పెట్టింది పార్వతి. రాజశేఖరం ఆశ్చర్యం ప్రకటించలేదు ఆశ్చర్యపోయినా. మంచినీళ్ల గ్లాసు తీసుకొని అతని గదిలోకి వెళ్లబోతూ ఒక్క క్షణం ఆగింది పార్వతి. దీనికి కారణం ఏమిటన్నట్లుగా అతనా ప్లేట్ల వంక చూస్తున్నాడు. ఆ చూపులో కుతూహలమే కనబడుతూంది. పార్వతి అడుగుల చప్పుడు విని కూడా అతను దృష్టి మరల్చలేదు. పార్వతి గ్లాసు టేబుల్‌మీద పెట్టి అతని కెదురుగా కూర్చుంది. "తినండి!" అందామె అతని ముఖంలోకి చూస్తూ.

"ఇవ్వేళ ఏమైనా......" అర్థోక్తిలో ఆగిపోయా డతను పూర్తి చేయమన్నట్లు ఉద్దేశిస్తూ.

"ఏమి లేదు" అంది పార్వతి అదో రకమైన సంతృప్తితో.

"తినండి!" ప్రాధేయపూర్వకంగా మళ్లీ రెట్టించింది పార్వతి.

"నువ్వు తినవా?" అన్నా డతను ఆమె వైపు చూసి.

"మీరు తిన్న తరువాత తింటా!" అని మళ్లీ అలా అంటే అతన్ని చిన్నబుచ్చినట్లవుతుందేమోననిపించి "నేను కూడా తెచ్చుకోనా! ఇదిగో ఇప్పుడే వస్తున్నా!" అని తను కూడా తెచ్చుకొని కూర్చుంది.

భోజనం దగ్గర కూడా రాజ శేఖరాన్ని పార్వతి ఎంతో ఆశ్చర్యపరచింది. అతని కిష్టమైన వంటకాలన్నీ బెండకాయకూర, కొబ్బరికాయ పచ్చడి, పప్పు పులుసుతయారు చేసింది. అదికాక స్పెషల్ స్వీటుగా పర

మాన్నం. భోజనం అయి ఈజీ చైర్‌లో కూర్చోగానే పార్వతి తమల పాకులు తీసు కొచ్చింది. "నీ కీ రోజు ఏదో పిచ్చెక్కి నట్లుంది. నేను తాంబూలం వేసుకోడం ఏన్నాళ్లయింది మన్ను చూసి?" అన్నాడు రాజశేఖరం.

"పోనీలెండి పిచ్చెక్కితే! ఈ పిచ్చి ఇలాగే ఉండిపోతే మీకేమీ అభ్యంతరం లేదుగా" అతను చేయి చాచకపోతే ఆమె నోట్లో పెట్ట బోయింది.

రాజశేఖరం ఎందుకో వెనక్కు తప్పుకుని చేత్తో తీసుకుని నోట్లో పెట్టుకున్నాడు. ఇప్పుడు మాత్రం ఆమె ముందు అతనికి సిగ్గు పుడుతూంది. తనకు తానై తన శరీరం తాకనిస్త్రీ, చేయి వేయని స్త్రీ, నోట్లో నవ్వుతూ తాంబూలం పెడుతూంటే సిగ్గు వెయ్యదూ!

బ్రతిమాలుతూన్నట్లుగా "మధ్యాహ్నం ఏదైనా సినిమా కెడదామండీ?" అంది పార్వతి.

"ఇన్నాళ్లకు నీకు సినిమా చూడాలని పించిందా?"

"అవును. మీతో చూడాలనిపించింది!"

మధ్యాహ్నం ఇద్దరూ సినిమా కెళ్లారు. పార్వతి అతని కిష్టమయ్యేవిధంగా ముదురు నీలి రంగు పట్టు చీర, అదే రంగు రవికె తొడుక్కుంది. కంఠం చుట్టూ అతను కొన్న రాళ్ల నెక్లెస్ పెట్టుకుంది. నిజంగా పార్వతి కొంచెం వయసు మళ్లినా అత్యంత సౌందర్యంగా ఉంది.

రాత్రి భోజనంచేసి ఏదో చదువుకుం టూంటే తెల్లని మల్లు చీర కట్టుకొని, తలనిండా సన్న జాజి పూవులు పెట్టుకుని, మళ్లీ తమలపాకులు తీసుకొని వచ్చింది పార్వతి. ఆమె ముఖం స్వేచ్ఛగా చూడ డానికి కూడా సిగ్గనిపిస్తోంది రాజశేఖ రానికి.

"మళ్లీ ఇప్పుడు తాంబూలమా? నాలిక మొద్దుబారిపోతుంది."

"ఒక్క రోజుకు ఏమీ మొద్దుబారదు లెండి! వేసుకోండి!"

గులాబిరంగు ఆమె ముఖంమీద ఎర్రని దొండపండులాంటి పెదవులు.... రాజశేఖరం మనస్సులో అతని గత అనుభవాలతో పోసి పోయివుంటే.....

ఆమె సౌందర్యాన్ని ఆరాధిస్తూ అతను పరిసరాలు మరచిపోయేవాడే. ఆమె శరీరానికి దూరంగాఉన్న ప్రతి క్షణమూ పరితపించే వాడే. కాని అతని మనస్సులో హృదయ విదా రకమైన అతని అనుభవాలు శిలాక్షరాలులా కదులుతున్నాయి. ఈరోజు ఆమె సేవలలోని పరిపూర్ణత్వాన్ని, అతనిపట్ల ఆమె మన స్సులో పరవళ్లు తొక్కుతున్న ప్రేమ వాహి నిని, వయసుతోపాటు మాయక మెత్తని మెరుగులు దిద్దుకున్న ఆమె శరీరంలోని అతి సుందర రూపాన్ని అతను గుర్తించ లేనంత అశక్తుణ్ణి చేస్తున్నాయి. అతని అనుభవాల జ్ఞాపకాలు.

పుస్తకం మీదనుంచి తన చేయి తీయ కుండానే ఆమె చేయి తాంబూలాన్ని అతని నోటిలో పెట్టింది. అతని చేతిలో పుస్త కాన్ని తీసి మూసివేసింది పార్వతి. అతని కుర్చీకి దగ్గరగా ఒక స్టూలు వేసుకొని కూర్చుంది.

రాజశేఖరం కర్తవ్య మూఢుడై అలాగే కూర్చున్నాడు.

"ఎన్నో రోజులనుంచి ఎన్నో పుస్తకాలు చదువుతున్నారు. వాటిలో నాకు చెప్ప తగిన దేమీ లేవా?" దేవునివైపు భక్తుడు చూస్తు న్నట్లు రాజశేఖరం ముఖంలోకి చూస్తూ అడిగింది పార్వతి. కొంచెం ఆలోచించాడు అతను.

"ఒక చిన్న పురుగు జీవించిన శంఖంలో సముద్రంలో నీటినంతటినీ ఇమడ్చాలంటే సాధ్యమవుతుందా?" రాజ శేఖరం ఆమె వైపు చూడకుండానే అన్నాడు. అతను చేసిన నింద ఆమెకు అర్థమయింది. ఆమెకు కోపంరాలేదు. ఆమెను ఎన్ని మాటలన్నా, ఏం చేసినా ఆమెకు కోపం రాదు. ఇప్పుడు అతనిపై ఆమె భక్తి అటువంటిది.

"పోనీండి! సముద్రంలో నీళ్లన్నీ కాక పోయినా పట్టినన్ని నీళ్లయినా పోయ్యొచ్చుగా!"

"అందులో పురుగు చావనిదే ఏదైనా పోయడాని కెలా సాధ్యమవుతుంది"

"ఏమండీ! శంఖంకంటే, సముద్ర కంటె, పురుగు జీవితం అల్పంకాదూ! అది ముందే నశిస్తుందిగా....."

"అది నిజమే. కాని పురుగు చనిపోయే టప్పటికి నీళ్లు పోసేందుకు ఒకరు సిద్ధంగా కాచిపెట్టుకుని ఉంటారనేమిటి?"

అప్రయత్నంగా పార్వతి కళ్లనిండ నీళ్లు నిండాయి.

"పోనీండి! మీతో నాకు వాదనెందుకు?" పార్వతి రాజశేఖరం చేయిపై తన చెక్కి

(43 వ పేజీ చూడండి

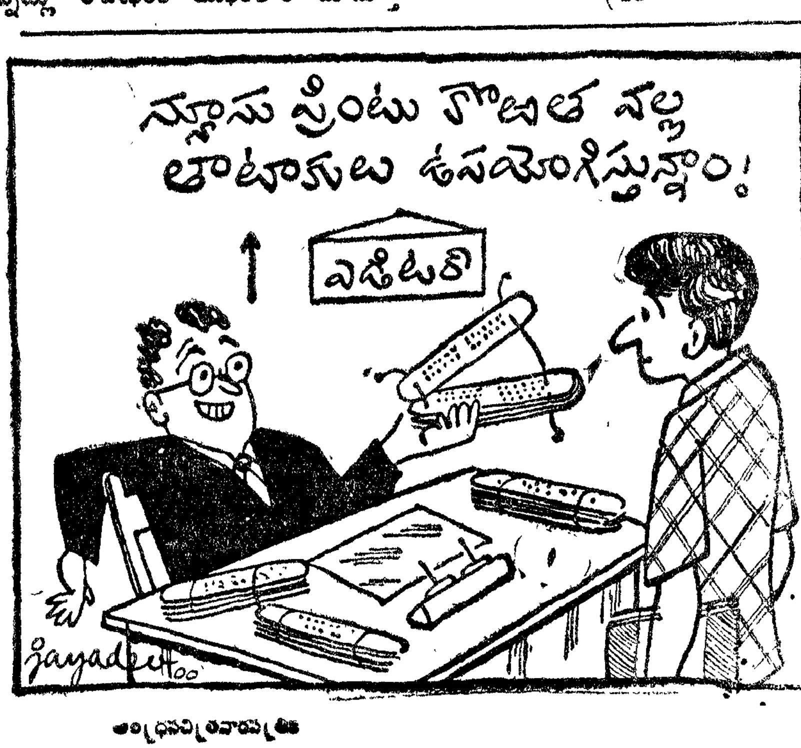

నొప్పుకుని తల వాల్చుకుంది.

తుడుచుకుందామనుకుంటుండగానే ఆమె కంటినుంచి ఒక కన్నీటి చుక్క దొర్లి పోయింది అతని చేతిమీదకి.

"పార్వతీ!" అతను చెయ్యి తీసుకొని అర్థంకాక ఆమె ముఖం పైకెత్తుకొని చూశాడు.

జలజలా పార్వతి కళ్లల్లోంచి కన్నీళ్లు జారిపోయాయి. ఆమె పిచ్చిగా అతని చేతిని తీసుకొని చుంబించింది. అతని ఒడిలో తల దాచుకుంది. సన్నజాజి పరిమళాలు అతని శరీరాన్ని మత్తెక్కిస్తున్నాయి. పార్వతి శరీర స్పర్శతో అతని శరీరం వేడెక్కిపోతూంది. కాని అతని మనస్సుమాత్రం భయపడుతూ పీటినుంచి పరిగెత్తిపోతూంది.

ఆమెను పరిశీలించడంలోనే నిమగ్న మైన అతని మనస్సు ఆమెచేతలన్నిటితోనూ ఏకమవటంలేదు. అతని శరీరం ఆమె మృదు వైన బాహువుల్లో బలంగా బంధింపబడింది. ఆమె పెదవులు సంతోష పారవశ్యంలో అతని ముఖంలోని అణు వణువునూ వెదకు తున్నాయి.

తిరిగి తెల్లవారింది. ముందు రోజులాగే అన్నీ అమర్చింది. పార్వతి పరిచర్యలో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయ్యి చివరకు కాలేజీకి వెళ్ళాడు రాజశేఖరం.

పార్వతిలో వచ్చిన మార్పు ఆమె నెంతో సంతోషపరచింది. క్షమించరాని నేరాన్ని దిద్దుకుంటున్నాననే సంతృప్తి పొందగలిగింది. రాజశేఖరం కూడా అన్ని విధాలుగాసంతృప్తి పొందడమే ఆమె జీవితానికి పరమావధి. అతని విండిపోయిన మనస్సును చిగురింపజేయాలి. తననుంచి విహ్వలంతో దూరంగా పారిపోయిన అతన్ని దగ్గరకు తీసుకొనివచ్చి తన సేవ లలో బంధించి వేయాలి. అతను తన్ను క్షమించేనని అనాలి. తనను అతడు కూడా ప్రేమించి ఆరాధించే రోజు మళ్ళీ రావాలి. అయితే తన ప్రయత్నంలో తా నెంతవరకూ విజయాన్ని సాధించింది ఒక్కసారి అతని డైరీ చూస్తే. డైరీ చూసినట్లు రాజశేఖ రానికి తెలిస్తే......అతను మరీ అసహ్యించు కుంటాడు. ఒక్కసారి......ఒక్క సారి......

హింస

(27 వ పేజీ తరువాయి)

చూడాలి. తన సర్వస్వం అతని సేవలో అంకితం చేయడానికి సిద్ధంగా ఉన్నప్పుడు. ఒక్కసారి అతని డైరీ చూస్తే తప్పే ముంది.

రాజశేఖరం డ్రాయరు తాళం చెవులు డ్రాయరుమీదేపెట్టి వెడతాడు. పార్వతి తొందరగావెళ్లి డ్రాయరు తీసింది. వణుకు తూన్న చేతులతో నీలిరంగు డైరితీసింది. ఎర్రని తాడు ఉంచిన పేజీ తెరిచింది.

"ఒకనాడు పార్వతి క్రీగంటి చూపు కోసం, ఆమె పెదవులపై చిరునవ్వుకోసం, ఆమె ఆలింగనంకోసం, తహతహలాడేను. నా మనస్సు ఎడారి అయేవరకు పార్వతి చిచ్చు రగిలించింది. నా ఆవేదనకు నే నే సానుభూతి చూపించుకోవడంలో సంతృప్తి పొందుతున్నా నేమో! పార్వతి ఈ రోజున చేసింది నట నైనా, నిజమైనా నాకుమాత్రం ఆ సంతృప్తి కూడా లేకుండా చేస్తూంది. నిజం చెప్పా లంటే గతంలో పార్వతి చూపిన నిర్లక్ష్యం కంటె ఈరోజు ఆమె సేవలే నన్నెక్కువ బాధిస్తున్నాయి."

అప్రయత్నంగా పార్వతి కళ్లలో నీళ్లు నిండాయి.

అడుగుల చప్పుడు కాగానే ఖంగారుగా ఉలిక్కిపడి పక్కకు చూసింది పార్వతి. రాజ శేఖరం తలుపు పట్టుకుని నిలబడి ఉన్నాడు. కాలేజికి వెళ్లిపోతూ, ఏదో మరచిపోయి తిరిగి వచ్చిన రాజశేఖరాన్నిచూసి పార్వతి తడబడి డైరీ డ్రాయరులో పెట్టబోయి, పెట్టలేక చిన్నబోయిన ముఖంతో అలాగే నిలబడి పోయింది. రాజశేఖరం దగ్గరకొచ్చేడు.

పార్వతి తలెత్తి బెదురుతూ అతని కళ్ల లోకి చూసింది. విపరీతమైన ఆవ్యాంతో కనుబొమలు ముడిచి చూస్తున్న అతని చూపును భరించలేకపోయింది. "అలా చూడ కండి" అంది పార్వతి వెనక్కు తగ్గుతూ. రాజశేఖరం మాట్లాడకుండా ఆమె చేతిలో. డైరీ తీసుకొని డ్రాయరులో పెట్టి తాళం వేశాడు.

"మనిషిని హింసించడానికి ఇంకా చాలా మార్గా లున్నాయి పార్వతీ! ఇలా ఇంత సభ్యత లేకుండా మనసులతో ఆడుకోవడం మంచి పని కాదు!!"

అతను విసురుగా బయటకు వెళ్లి పోయాడు.

పశ్చాత్తాపం మనస్సును దగ్ధంచేస్తూంటే, ఆమె పరితాపానికి సానుభూతి దొరకక, కళ్లను కన్నీటి పొరలు కప్పగా మొదలు నరికిన తరువులా పక్కనున్న పరుపుపై కూలిపో యింది పార్వతి. ●